

5.

A SAMARITÁNUSOK BIZONYSÁGTÉTELE

Október 26., szombat délután

Krisztus volt a legnagyobb tanítómester, akit valaha a világ megismert. Eljött földünkre terjeszteni az igazság ragyogó sugarait, hogy az emberek bebocsátást nyerhessenek a mennybe. „Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonysgot tegyek az igazságról” (Jn 18:37) – mondotta. Eljött kinyilatkoztatni Atyja jellemét, hogy az emberek is megismerhessék Őt lélekben és igazságban.

A menny tudta, hogy az embernek mennyei tanítóra van szüksége. Isten irgalma és szeretete az elbukott és Sátán rabságában sýnlódó emberi lények iránt sosem csökkent, s amikor elérkezett az idő, elküldte Fiát. Akit a mennyei tanács kinevezett, az ember Tanítómestereként jött le földünkre. Isten végtelen jóindulatában kínálta fel Jézust a világnak, aki földi természetet öltött magára, hogy eleget tegyen az emberi természet szükségleteinek. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 259. o.

A jeruzsálemi templomban alacsony fal választotta el a külső udvart a szent épület egyéb részeitől. Ezen a falon feliratok hirdették különböző nyelveken, hogy zsidókon kívül senki más nem lépheti át ezt a határt. Ha pogány merészelt volna belépni a belső udvarba, megszenteltelenítette volna a templomot, és életével fizet érte. Jézus viszont – a templomnak és szolgálatainak szerzője – az emberi együttérzés kötelekeivel vonta magához a pogányokat, isteni kegyelme pedig a zsidók által elutasított üdvösséget hozta nekik. – *Jézus élete*, 193. o.

A templom újjáépítésére vállalkozó zsidók közelében laktak a samaritánusok, akik a tíz törzs Samáriában és Galileában hagyott tagjai és az asszír tartományokból való telepések közötti házasságokból szár-

mazó pogányok voltak. Később állították, hogy az igaz Istent imádják, de szívükben és szokásaikban bálványimádók maradtak. [...]

A helyreállítási munkák idején derült ki, hogy a samaritánusok „Júda és Benjámin ellenségei”. Miután meghallották, hogy „a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az Úrnak”, „elmentek Zerubbabelhoz, meg a családfőkhöz, és azt mondták nekik”, hogy részt szeretnének ők is venni a templomépítésben. „Hadd építsünk veletek együtt – ajánlották –, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Ézsar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket.” De kívánságukat nem teljesítették. „Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek – mondták a zsidó vezetők –, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az Úrnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya.” (Ezsdr 4:1–3) [...]

Ha a zsidó vezetők elfogadják a felkínált segítséget, ajtót nyitnak a bálványimádás előtt. Felismerték, hogy a samaritánusok nem őszinték, és tudták, hogy az a segítség, amit ezekkel az emberekkel kötött szövetség útján kaphatnak, nem mérhető össze azzal az áldással, amelyre Jahve világos parancsai követése nyomán számíthatnak. – *Próféták és királyok*, 567–568. o.

Október 27., vasárnap

Krisztus nem ismert el semmilyen nemzetiségi, rangbeli vagy vallási különbséget. Az írástudók és farizeusok helyhez és néphez akarták kötni a menny ajándékait, és ki akarták zárni az áldásokból Isten földi családjának többi tagját. Krisztus pedig azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat; hogy megmutassa: kegyelmének és szeretetének ajándékait szabadon élvezheti mindenki, akárcsak a levegőt, a világosságot vagy a földet felüdítő záporosót.

Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, amely közös testvéri kötelékbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. Isten előtt nincs különbség. Semmilyen diplomáciai meggondolás nem befolyásolta cselekedeteit. Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Az élet vizére szomjazó lelkület volt az, ami szívét megindította.

Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem; minden emberben értéket látott. Gyógyítását mindenkinek felkínálta. Bármilyen embercso-

portban találta magát, időhöz és körülményekhez szabott oktatást adott. Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza ember-társát, még jobban tudatosult benne, hogy az embernek milyen szüksége van az Ő isten-emberi megértésére. Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésbé ígéretesek szívében is; arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre téve szert, amely Isten gyermekeiként hirdetné őket. – *A nagy Orvos lábnyo-mán*, 25. o.

Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat le kell dönteni. Azt tanította, hogy a „pogányok örökostársak” a zsidókkal, és „részei az ő ígéreteinek a Krisztus Jézusban, az evangélium által” (Ef 2:14; 3:6). Ez az igazság részben már akkor megnyilvánult, amikor Krisztus a kapernaumi százados hitét megjutalmazta, vagy amikor hirdette az evangéliumot Sikár lakosságának. Még világosabbá vált ez, amikor föníciai látogatása alkalmával a kananeus asszony leányát meggyógyította. A tanítványok ezekből a tapasztalatokból ismerték fel, hogy sokan szomjúhozzák az igazság világosságát azok közül, akiket ők méltatlannak tartottak az üdvösségre. – *Az apostolok története*, 19. o.

Krisztus idejében az önzés, a kevélység és mások megvetése válaszfalat emelt a szent iratok őrzői és a föld többi nemzete közé. Az Üdvözítő azért jött, hogy változtasson ezen az állapoton. Az Ő ajkáról hallott szavak egészen mások voltak, mint amit a papoktól és tanítóktól hallottak az emberek. Jézus ledönti a válaszfalat, az énszeretetet, az elválasztó nemzeti előítéletet, a más nemzetek lenézését – ehelyett az egész emberiséget átölelő szeretetet hirdet. Kiemeli az embereket az önzésük által írt szűk körből, megszüntet minden területi elválasztó vonalat, a társadalom minden mesterséges megkülönböztetését. Nem tesz különbséget a szomszéd és idegen, a barát és ellenség között. Arra tanít, hogy minden ínséges lélekre, mint testvérünkre, a világra pedig mint munkaterületünkre tekintsünk. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 42. o.

Október 28., hétfő

Jézus Krisztus nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, amely az üdvösség evangéliumának hirdetésére nyílt. Figyeljük csak a samá-

riai asszonyhoz intézett csodálatos szavait! Jézus Jákob kútjánál ült, az asszony pedig éppen vízért jött, és meglepetésére Jézus szívességet kért tőle. „Adj innom!” – mondta. Friss vizet kívánt, és ugyanakkor kaput akart nyitni, hogy felkínálhassa az asszonynak az élet vizét. „Hogy kérhetsz inni zsidó létedre éntőlem, aki samáriai asszony vagyok?! – kérdezte az asszony – Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.” Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet... Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik. Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne.” (Jn 4:7–14) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 27. o.

Micsoda érdeklődést tanúsított Krisztus egyetlen asszony iránt! Milyen komolyak és sokatmondóak voltak szavai! Hallatukra az asszony otthagya vedrét, bement a városba, és ezt mondta barátainak: „Jeretek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, amit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?” Azt olvassuk, hogy „abból a városból... sokan hívének benne a samaritánusok közül” (29, 39. vers). És ki tudja felmérni, micsoda lélekmentő hatása volt ezeknek a szavaknak az azóta eltelt évek során is?

Ha valahol a szívek megnyílnak az igazság befogadására, Krisztus kész útbaigazítást adni. Kinyilatkoztatja nekik az Atyát, és azt, hogy milyen szolgálatot fogad el Ő, aki olvas a szívben. Jézus nekik nem példázatokban beszél, hanem – mint az asszonynak a kútnál – ezt mondja: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 28. o.

Az Üdvözítő benned lakozására kell minden áron törekedned, aki majd az örök életre buzgó kútforrás lesz benned. A szívből folyó élet vize mindig megöntözi mások szívét.

A víz, melyre Jézus hivatkozott, a kegyelem kijelentése volt az Isten Igéjében. Lelke, tanítása olyan kielégítő minden léleknek, mint a forrás... Krisztusban lakozik az örökkévaló öröm teljessége. Krisztusnak az Igében való kegyes jelenléte folytonosan szól a lélekhez; örök életre buzgó vízforrásnak ábrázolja Őt a szomjazó kielégülésére. Előjogunk, hogy bennünk lakó, élő Üdvözítőnk legyen. Ő a belénk ültetett lelki hatalom forrása, s az Ő áldásos hatása szavakban és tettekben fog

előbuzogni, felüdítve körülöttünk mindenkit. Kívánságokat és ihletéseket támaszt fel bennünk erőért és tisztaságért, szentségért és békéért, azért az örömért, mely nem hoz uszályában bánatot. Ez a bennünk lakozó Üdvözítő gyümölcse. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1134. o.

Október 29., kedd

A zsidók és a samaritánusok közötti nagy vallási ellentét az igaz isten-tiszteletről vallott eltérő nézetükben rejlett. A farizeusok semmi jót nem mondtak a samaritánusokról. Inkább a legelkeseredettebb átkokat szórták rájuk. Olyan nagy volt az ellenszenv a zsidók és a samaritánusok között, hogy a samaritánus asszony furcsállta, amikor Krisztus vizet kért tőle. – *Krisztus példázatai*, 380. o.

A tanítók fejedelme a legismertebb képzetek társításával igyekezett utat találni az emberekhez. Úgy mutatta be az igazságot, hogy az később hallgatói szívében mindig a legszentebb emlékekkel és érzésekkel fonódott össze. Tanításaiból megérezték, hogy tökéletesen azonosul érdekeikkel és örömeikkel. Ezek a tanítások olyan félreérthetetlenek, példái olyan találóak voltak, és szavaiból annyi együttérzés és derű sugárzott, hogy hallgatóit magával ragadta. Az az egyszerűség és őszinteség, ahogy a nincsteleneket megszólította, minden szavát szentté tette.

Micsoda szorgos életet élt! Nap mint nap látták, hogy belép a szegények és szomorkodók szerény otthonába; reménységet hirdetett a csüggedőknek, és békességet a nyugtalanoknak. A kedves, meleg szívű, irgalmas Jézus szertejárva felemelte a lesújtottakat, és vigasztalta a szomorkodókat. Ahova csak ment, áldást vitt. – *A nagy Orvos lábnymán*, 23–24. o.

Jézus azért jött, hogy az emberi léleknek Szentlelket adjon, aki által Isten szeretete tölti be a szívet. Lehetetlen azonban olyan emberekre árasztani a Szentlelket, akik megmerevedtek elgondolásaikban, akiknek a tanításai állandósultak és változhatatlanok, akik a Krisztus korában élő zsidókhoz hasonlóan emberi parancsolatok és előírások szerint járnak. A zsidók igen alaposak voltak az egyházi szabályok betartásában, nagyon szigorúak saját formásaik terén, de hiányában voltak az életszerűségnek és a vallási odaadásnak. Krisztus úgy beszél

róluk, mint tömlőkként használt száraz bőrökről. Krisztus evangéliumának nem volt helye a szívükben. Ők nem lehettek azok az új tömlők, melyekbe Krisztus beletölthette új borát. Krisztusnak máshol kellett keresnie az élet és igazság tanítását befogadó tömlőket, nem az írástudók és farizeusok között. Olyan embereket kellett találnia, akik készséggel vették a szívbeli megújulást. Jézus azért jött, hogy új szívet adjon az embereknek. „Új szívet is adok néktek” – mondta. De az akkori és a napjainkban élő öngazultak nem érzik hiányát az új szívnek. Jézus elhaladt az írástudók és farizeusok mellett, mert azok nem érezték a Megváltóra való szükségüket. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 386. o.

Október 30., szerda

Jézus kezdte lerombolni a zsidók és a pogányok közötti válaszfalat, s üdvösséget hirdetni az egész világnak. Noha zsidó volt, mégis szabadon elvegyült a samaritánusok között, mit sem törődött népe farizeusi szokásaival. Az előítéletekkel szemben elfogadta e megvetett emberek vendégszeretetét. Házaikban aludt, asztaluknál velük együtt evett, elfogyasztotta a kezük által készített és felszolgált ételt, utcáikon tanított, a legmesszebbmenőkig nyájas, udvarias volt velük. – *Jézus élete*, 193. o.

Jézus samáriai tartózkodását áldásnak szánta tanítványai számára, akik még mindig a zsidó vakhit befolyása alatt álltak. Úgy érezték, hogy a nemzetük iránti hűség kötelezi őket ellenségeskedés táplálására a samaritánusok irányába. Csodálkoztak Jézus magatartásán. Nem tudták nem követni példáját, és bár a Samáriában töltött két nap során a Jézus iránti hűségük féken tartotta előítéleteiket, azonban szívük hajthatatlan maradt. Időbe telt, amíg megtanulták, hogy megvetésük és gyűlöletük helyét irgalmasságnak és együttérzésnek kell elfoglalnia. Az Úr mennybemenetele után viszont tanításai új jelentést nyertek a tanítványok számára. A Szentlélek kitöltetése után visszaemlékeztek a Megváltó tekintetére, szavaira, tiszteletteljes, nyájas viselkedésére ezekkel a megvetett idegenekkel szemben. Amikor Péter Samáriába ment prédikálni, ugyanezzel a lelkiállattal munkálkodott. Amikor Jánost Efézusba és Szmírnába hívták, visszaemlékezett a sékheimi tapasztalatra, és szíve hálával telt el az isteni tanító iránt, aki előre látta a rájuk

váró nehézségeket, és saját példájával nyújtott segítséget. – *Jézus élete*, 193. o.

Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták ígéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony viszont egy egész várost hozott el, hogy hallhassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világhosszú embertársainak.

Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után. – *Jézus élete*, 195. o.

Október 31., csütörtök

A farizeusok lenézték Jézus egyszerűségét. Nem akarták tudomásul venni csodáit, jelet követeltek tőle, hogy Ő Isten Fia. A samaritánusok viszont nem kértek jelet, Jézus nem tett csodát közöttük, kivéve, hogy feltárta az asszonynak élete titkait a kútnál. Mégis sokan befogadták Őt. Frissen ébredt örömben így szóltak az asszonyhoz: „Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyos ez a világ üdvözítője, a Krisztus.” (Jn 4:42)

A samaritánusok hitték, hogy az eljövendő Messiás nemcsak a zsidók, hanem a világ Üdvözítője is. A Szentlélek Mózes által jövendölt róla, mint Istentől küldött prófétáról. Jákob által kijelentette, hogy hozzá gyűlnek a népek, Ábrahámon keresztül pedig, hogy benne áldatnak meg a földnek minden nemzetségei. Ezekre a szövegekre alapozta Samária népe a Messiásba vetett hitét. Az, hogy a zsidók félremagyarázták a későbbi prófétákat, és Krisztus második eljövételének dicsőségét az első adventhez kötötték, a samaritánusokat a szent iratok elutasítására készítette, Mózes könyveinek kivételével. Viszont amint a Megváltó elsöpörte mindezeket a hamis értelmezéseket, sokan elfogadták a későbbi próféciaikat, és magának Krisztusnak az Isten országára vonatkozó szavait. – *Jézus élete*, 192–193. o.

Az Üdvözítő ma is ugyanazt a munkát végzi, mint Samáriában, amikor az élet vizét nyújtotta az asszonynak. Akik követőinek nevezik magukat, lehet, hogy lenéznek, elutasítják a kivetetteket, viszont Jézus szeretetét sem születési, sem nemzetiségi körülmények, sem semmilyen életviszonyok nem fordíthatják el az ember fiaitól. Ő így szól minden lélekhez, bármily bűnös is: Ha kérted volna tőlem, élő vizet adtam volna néked.

Az evangéliumi hívást nem szabad leszűkíteni, néhány kiváltságosnak átadni, akikről úgy hisszük, bennünket tisztelnek meg, ha elfogadják. Az üzenetet mindenkinek át kell adni. Valahol csak szívek nyílnak meg, hogy elfogadják az igazságot, Krisztus készen áll a tanításukra. Kinyilatkoztatja nekik az Atyát, aki a szíveket vizsgálja, és elmondja, hogy milyen a hozzá méltó imádás. Az ilyeneknek nem beszél példázatokban. Nekik, mint az asszonynak a kútnál, ezt mondja: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” (Jn 4:26) – *Jézus élete*, 194. o.

Amikor Jézus leült pihenni Jákob kútjánál, Júdeából jött, ahol szolgálata kevés gyümölcsöt termett. Elutasították a papok, az írástudók, még a magát tanítványainak valló nép sem ismerte fel isteni jellemét. Erőtllenül, kimerülten sem tagadta meg a beszélgetés lehetőségét egy asszonytól, bár az idegen volt, elszakadt Izráeltől, és nyílt bűnben élt.

Az Üdvözítő nem várta, hogy sokaság gyűljön össze. Tanítását gyakran csak egy pár köréje gyűlő embernek kezdte mondani, de az arra járók sorban megálltak, hogy hallgassák Őt, amíg egész tömeg hallgatta csodálattal és tisztelettel Isten szavait a mennyből küldött tanítótól. A Krisztusért munkálkodó ne érezze, hogy néhány hallgatónak nem tud ugyanolyan odaadóan beszélni, mint nagyobb csoportnak. Lehet, hogy csak egyvalaki hallja az üzenetet, de ki mondhatja meg, hogy hatása milyen messze fog elérni? Még a tanítványok szemében sem tűnt indokoltnak, hogy a Megváltó egy samáriai asszonyra vesztegessen az idejét. Jézus azonban komolyabban és magasabb szinten beszélgetett vele, mint királyokkal, tanácsosokkal vagy főpapokkal. A tanításokat, melyeket átadott ennek az asszonynak, a föld legvégső határáig vitték tovább. – *Jézus élete*, 194. o.